

Scrisoare pastorală la Nașterea Domnului

*„Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște Fiu,
și vor chema numele Lui Emanuel,
care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu”
(Isaia 7, 14)*

Prea Cucernice Părinte,
și iubiți frați creștini,

« Taina cea mare a omenirii este nașterea lui Dumnezeu ca om și taina cea mare a dumnezeirii este nașterea omului în Dumnezeu. Prin Hristos, Dumnezeu devine chip și omul, la rândul său, își descoperă propriul său chip. Aceste două taine fac parte din credința noastră creștină și definesc frumusețea și măreția întâlnirii omului cu Dumnezeu în Iisus Hristos (în chiar simplitatea și banalitatea vieții cotidiene).

Creștinul caută să trăiască și să înțeleagă aceste taine, să vadă în viața lui faptul real al prezenței lui Dumnezeu.

Emanuel, așa cum va fi chemat Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, înseamnă « cu noi este Dumnezeu », ceea ce rămâne nu doar o simplă tâlcuire dată unui nume, ci mărturia pe care Însuși Dumnezeu ne-o dă despre prezența Lui în mijlocul nostru, despre căutarea și mântuirea omului păcătos prin venirea întru smerenie a Fiului Său. Hristos-Emanuel vine să ne caute fără suspiciune, fără judecată, fără orgoliu și vanitate, ci cu toată renunțarea, cu toată discreția și cu tot interesul, cu tot focul iubirii divine și cu apa vie a milostivirii cerești, cu nevoia reîmprietenirii cu omul și cu setea de a-l mântui.

În fiecare persoană botezată, Hristos îl regăsește pe om, regăsește *firea omenească* pe care o vindecă, pe care o eliberează devenind El însuși rob, dar nu al păcatului. În fiecare persoană umană, prin botez, Hristos ia chip, se naște în noi. « Inima omului a fost făcută ca un sipet, ca un cufăr îndeajuns de mare încât să-L încapă pe Dumnezeu ». « Împărăția lui Dumnezeu este înlăuntrul nostru », spune Domnul celor ce vor s-o caute, însă îi avertizează că împărăția Lui nu este din lumea aceasta, cum îi spune lui Pilat, dar că nu o putem dobândi decât trăind pe pământ după voia lui Dumnezeu. Dinlăuntrul nostru ea se împărtășește în afară și cucerește inimile fraților, cucerește lumea întreagă.

Mare este bucuria Crăciunului în lume ! Ne bucurăm pentru Pruncul care se naște în taina peșterii din Betleem, pentru Cel care-și ascunde Lumina cea dumnezeiască care «luminează pe tot omul ce vine în lume ». Acest Prunc nou născut este Păstorul, despre care ne vorbesc profeții Vechiului Testament, care va paște « cu mână tare și cu braț înalt pe poporul său », « la apa odihnei îl va sălășlui... și-l va mântui din toate fărădelegile lui». Aceasta este bucuria noastră, a poporului Său : că în neputința și minciuna noastră, în angoasa și tristețea pe care o trăim zi de zi, Dumnezeu ne cercetează, că «Dumnezeu este cu noi».

Prin « smerenia lui Dumnezeu » care devine Om ne descoperim și noi propriul chip, descoperim taina cea mare a frumuseții omului care trăiește în Dumnezeu, pentru că Dumnezeu Însuși a venit să trăiască viața omului și să o sfințească; descoperim că devenind omul lui Dumnezeu și Dumnezeu devine al nostru prin Fiul Său, Fratele nostru, și că primim și noi fiecare numele Fiului Său, Emanuel.

Bucuria sărbătorii Nașterii Domnului este strâns legată de bucuria nașterii duhovnicești a neamului nostru. Se împlinesc zece ani de când, pentru prima dată după 50 de ani de dictatură atee, am putut striga cu lacrimi în ochi și cu inima reconfortată de sentimentul mult râvnitei libertăți: « Cu noi este Dumnezeu ». Ne-am recăpătat libertatea credinței noastre creștine și am regăsit relațiile firești dintre noi, fără suspiciuni și neîncredere. Ne-am recăpătat încrederea în noi ca neam, dar fiindcă ea este fragilă, o pierdem atât de ușor. Ne găsim în fața unor urme adânci lăsate în sufletele noastre de un sistem care avea ca țel distrugerea omului interior, a chipului lui Dumnezeu din om - caracterizat prin libertate.

« Dar îndrăzniți, - spune Iisus celor credincioși - Eu am biruit lumea » ! Fără acest curaj pe care Hristos ni-l dăruiește ca alternativă pentru slăbiciunea noastră, nu vom reuși să învingem în lupta noastră cu păcatul, cu necredința, cu răul în general. Trăim într-o societate în care discernământul în

toate ne este de cea mai mare trebuință. Nu mai este de ajuns un discernământ colectiv, ci este nevoie de discernământul personal pe care numai credința îl poate lumina.

Suntem la sfârșit de secol și de mileniu. Sărbătorim 2000 de ani de la nașterea Mântuitorului Iisus Hristos. Creștinii se bucură și încearcă să sărbătorească cu mare fast acest eveniment. Însă ne dăm seama că în ciuda « spectacolului » pe care Europa creștină l-a oferit în acest secol, Hristos a fost și este bun cu noi. Câți n-au suferit în secolul acesta « din pricina Numelui Său »? Ne putem gândi și la cei care L-au urât pe Hristos - pentru că este o suferință să-L urăști pe Hristos -, și la cei care L-au iubit și au putut să-L mărturisească și să nu se rușineze de Numele Lui.

Avem multe de învățat din evenimentele acestui secol trist!

Cine poate număra victimele anilor de comunism dictatorial din Europa de Est și din lumea întreagă ? Dacă ne-am opri numai la România, ne-ar fi greu să socotim toate victimele și urmările comunismului. Haosul a pus stăpânire pe toate, iar sufletul omului prin încercarea de nimicire a credinței, a fost profund atins.

A trebuit ca mulți români să-și părăsească țara, luând drumul pribegiei, nu pentru că nu-și iubeau țara, pământul natal sau frații, ci pentru că nu li s-a mai permis să stea acolo. Despuiți fiind de tot, au pribegit în pământ străin, fără a avea minimul pentru existență uneori, nădăjduind doar în Cel ce este «Dumnezeul orfanilor și al străinilor».

Greu ne-am mai putea aminti azi de toți cei care au suferit și au murit în acei ani de suferință. A fost o perioadă care a marcat profund poporul român și sufletul său creștin.

În acest sfârșit de secol și de mileniu, aducem un omagiu tuturor celor care au suferit și celor care au murit în cei 40 de ani de dictatură comunistă. Să-L rugăm pe Dumnezeu să ne ierte că-i uităm, că nu avem puterea să ducem la bun sfârșit multe dintre aspirațiile nobile pentru care ei au trăit și au murit.

Ne găsim într-un impas. Peste tot domnește suspiciunea și lipsa de încredere care ar putea fi identificată cu o lipsă de credință, pentru că atunci când « Dumnezeu este cu noi », cine ne poate sta împotriva ? Orice prefăcătorie, orice minciună, orice ipocrizie nu ne mai poate atinge, « căci cu noi este Dumnezeu ». Frica și suspiciunea paralizează simțurile omului și-l face să fie ceea ce el refuză ființial, urăște chiar.

Și unii și alții avem deci toți nevoie de vindecare. Și cei suspectați și cei ce suspectează. Nimeni nu ne poate vindeca de această boală, decât iertarea care vine de la Hristos.

Acum, de Crăciun, când « *Cel neînceput Se începe* », aducând lumii bucuria întâlnirii cu Dumnezeu, să avem curajul iertării, pentru că Pruncul ceresc se face început al iertării și al împăcării omului cu Dumnezeu și al împăcării oamenilor între ei; curajul compătimirii cu cei în suferință, pentru că El Însuși vine să com-pătinească cu noi; curajul iubirii, pentru că cerul și pământul în Pruncul din Betleem s-au întâlnit în iubire.

Bucuria nașterii Domnului Hristos să vă umple sufletele de lumină și de pace sfântă, aducându-vă aminte de cuvintele îngerului care vine înspre păstori spunându-le, așa cum noi cântăm în colindă :

«Vă vestesc o bucurie
Vesel azi tot omul fie,
Saltă cerul și poporul:
S-a născut Mântuitorul ! »

+Arhiepiscopul Iosif

Paris, 25 decembrie 1999